

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5373/2019
08.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против туженог Република Србија, кога заступа Државно правобранилаштво РС, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5153/2019 од 13.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5153/2019 од 13.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 14943/17 од 13.03.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћених инвалиднина за период од 01.09.2014. године до 31.03.2018. године исплати појединачно наведене износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћених инвалиднина за јул и август 2014. године, исплати износ од 14.542,09 динара и износ од 14.649,98 динара, са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом четвртим изреке одбијен је предлог за прекид поступка, а ставом петим изреке обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 78.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршност па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5153/2019 од 13.09.2019. године, ставом првим изреке одбијене су жалбе парничних странака и првостепена пресуда је потврђена у ставовима првом, другом, трећем и четвртим изреке. У ставу другом изреке преиначена је одлука о парничним трошковима, па је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 149.480,00 динара, са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршност па до исплате. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 10.759,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о његовој ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови предвиђени чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку да се дозволи одлучивање о ревизији туженог.

Одлуке нижестепених судова не одступају од судске праксе ревизијског суда изражене у бројним одлукама заснованим на истом чињенично-правном основу (Рев 3305/19 од 27.09.2019. године, Рев 85/19 од 14.11.2019. године, Рев 4361/19 од 18.12.2019. године). Отуда не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Нема потребе ни за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

С обзиром на изложено, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке ове одлуке, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба ради накнаде штете због неисплаћених инвалиднина поднета је дана 10.10.2017. године, а преиначена је дана 09.01.2019. године. Вредност предмета спора побијеног дела пресуде износи 643.987,91 динара, односно 5.440,92 евра. по средњем курсу Народне банке Србије за 1,00 ЕУР на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је применом члана 413. Закона о парничном поступку ревизија туженог одбачена, као недозвољена, у ставу другом изреке ове одлуке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић